

Odmev iz Afrike.

**Ilustrovan mesečnik v prosep
afriških misijonov.**

Izdaja Klaverjeva družba.

**Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo šte. 8.**

Leto VII.

Ljubljana, 1910.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

M M h
39254

M M h
~~39245~~

KAZALO.

Stran	Stran
	o. Zappa, apost. prefekt na Slonovi obali.) . . . 77, 92, 108
	Prva božična noč v gozdu Majombe. (Apostolski vikariat Loango v Francoskem Kongo. Pripoveduje o. Kieffer, D. sv. D.) 81
	Mozesova smrt. (O. Duchesne, algirski misijonar.) 85
	Kako je razdelila družba sv. Petra Klaverja misijonske doneske iz leta 1909 87
	Končno odobrenje družbe sv. Petra Klaverja od sv. stolice 97
	En dan med katehumeni v deželi Togo. (O.F.Lauer, S.V. D.) 98
	Skupno število predmetov, ki so se poslali misijonom v letu 1909. 104
	Pismo sv. kongregacije de Propaganda fide 113
	Tri odkupljene gospe v Kikuju. (P. Cayzac, misijonar.) 114
	Slonoreja ob Francoskem Kongu 121
	Zgodovina mladega Kakuru-Kakuru. (Pripoveduje Beli oče.) 124
	Z Madagaskarja. (P. Orinel, C. S. Sp.) 129
	Pavel Ekangela, katehist v Ubanghi. (Poroča oče izmed očetov sv. Duha.) 138
	Čudne sanje. (Pripoveduje Felicijana, misijonska sestra Dragocene Krvi.) 140
	Zgodaj umrla (O. Daubenberger D. sv. D.) 142
	Pozor na Misijonsko Zvezo! 145
	Misijonsko vprašanje na V. marijanskem svetovnem kongresu na IV. sodalnem dnevu v Solnogradu 149
	Marijino čiščenje v Afriki 152
	Katoliški shod v Avgsburgu in Družba sv. Petra Klaverja 161
	Hiše v Wanyamwezi. (Piše o. Van de Wee iz družbe „Belih očetov“.) 163
	Uvodniki, sestavki, poročila itd.
	Imajo li misijoni pri zamorcih uspeh? (O. Nikolaj Schönig, apostolski proprefekt, Togo, zahodna Afrika.) 1
	Prvi gojenec misijonske hiše oblatov sv. Frančiška Saleškega v Schmiedingu – misijonski otrok družbe sv. Petra Klaverja 10
	Listek. Katonda alitubêra. Črtica iz misijonskih potovanj škofa Streicherja, apostolskega vikarja v severni Nijanzi 12, 29, Misijonsko vprašanje na katoliških shodih 17
	Misijonsko delovanje v notranji Afriki. (O. Burns iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill.) 18
	Sinovi ognja. (Piše o. I. Thevenoud iz družbe belih očetov.) 25
	Grozodejstva med pogani. (O. Schaegeler.) 39
	Cerkvena razdelitev afrikanških misijonov v letu 1909 43
	Cerkev sv. Jožefa v Gabisu 49
	„Karkoli vam poreče, storite“ O zamorskih semeniščih in semeniščanih 51
	Stara Kabeja 60
	Mesečno čiščenje v Kibošu. (Poroča sestra Feliciano.) 61
	Poziv h „križarski vojski molitve za Afriko“ 63
	Iz Vatikana. (R. Card. Merry del Val.) 65
	„Mati božja“ v Kakamoeki. (O. LeScao, apostolski misijonar.) 66
	Gobavi Dionizij ali črni „Job“. (O. Munsch iz apostolskega vikariata Bagamojo.) 72
	Listek. Kakšne vtise napravi potovanje po Evropi na afrikanškega katehista? (Zapisal

	Stran
Močna priprošnja častivredne matere Ane Marije Javouhey	166
Naša Gospa treh Ave Maria, Kraljica Moyamba, (Sierra Leone.)	177
Izpreobrnjenje stare Nangoj (O. Dupeyron, D. J.)	180
Samomor pri Bagandih (O. Arondel Belih očetov.)	184
Kako smo obhajali praznik sv. Petra Klaverja (9. kimovca) v posameznih misijonskih hišah in podružnicah?	191

Misijonski dopisi.

Družba Belih očetov:

Pismo O. Travers	184
------------------	-----

Očetje od sv. Duha:

Apost. vikariat Francoska Guinea.	
Pismo O. Mihael Lecler Bourou- adou.	4
Apost. prefektura Portugal- ski Kongo.	
Pismo O. Luttenbacher	33
Apost. vikariat Bagamojo.	
Pismo preč. škofa Vogta	54
Apost. prefektura Južna Nigeria.	
Pismo apost. prefekta O. Sha- nahan	170

Jezuiti:

Misijona ob Zambeziju.	
Pismo O. Loubière v Chipangi	23

Kapucinski:

Apost. vikariat Somali- deželi.	
Pismo F. Filip, Somali	137
Pismo O. Stephan, Berbera	156

Oblati Marije Brezmadežne:

Apost. vikariat Natal.	
Pismo O. L' Hôte, Sv. Peter	35

Oblati sv. Frančiška Saleškega:

Apost. prefektura Velika Namaqua-dežela.	
Pismo O. Gineiger	172

Družba očetov Scheut:

Apost. prefektura Gornji Kassai.	
Pismo O. Jožefa Savels, Lu- sambo	118
Pismo O. Boghemans.	58

Družba sv. Jožefa v Mill-Hillu:

Apost. vikariat Belgijski Kongo.	
Pismo O. Beel, Nsona Mbata	37
Apost. vikariat Uganda, Zgornji Nil.	
Pismo škofa Hanlon	116

Mašniki Srca Jezusovega:

Apost. vikariat Stanley- skih vodopadov.	
Pismo škofa Grizon, Romée	73

Bele sestre:

Pismi sestre Restituta, Mangu	7, 188
-------------------------------	--------

Kongregacija sv. Vincencija Pavlanskega:

Pismo sestre Vollarj, Farafangani	41
-----------------------------------	----

Kratka misijonska poročila:

Stran 11, 28, 42, 74, 105, 143, 158, 175, 190.	
---	--

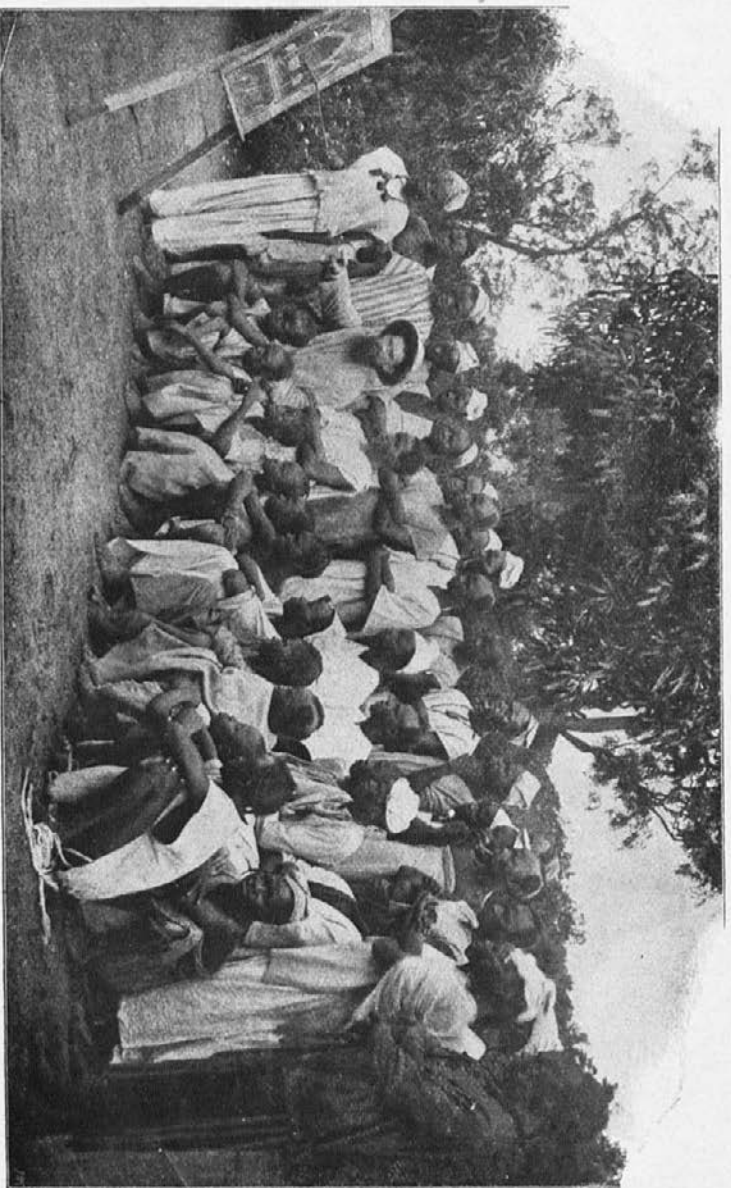
Raznovrstno:

Opomin glede miloščine na praznik sv. Treh kraljev 6. pro- sinca	16
Poročila propagande	43, 175
Katekizem zamorci zelo čislajo	74
Kaj je družba sv. Petra Klaverja?	77

Zapiski družbe sv. Petra Kla- verja:

Stran 12, 27, 76, 92, 108, 144, 160, 176, 192.	
---	--

Stran	Stran
Iz dnevnika glavne voditeljice:	
Stran 62, 75, 106, 127.	
Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve družbe:	
Stran 16, 32, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192.	
Slike:	
O. Lecler, C. S. Sp. poučuje katekizem (misijon v Bourouadou), [načelna slika].	
Poglavarji iz vasij Bourouadou (Francoska Guinea)	6
Kapela na misijonski postaji Nsona Mbata (Belgijski Kongo)	17
Notranjščina katedrale v Nsambyji	21
Msgr. Dérouet, P. Magelhaës, P. Dornic, P. Bisch, P. Jožef Kuentz, P. Kapp, P. Luttenbacher, l' Abbé Lovrenc Bunga, l' Abbé Aleksander Tati, l' Abbé Lovrenc Mambuku	33
Zamorski duh. Lavrencij Bunga	34
Dvorišče misijon. postaje Nsona Mbata	38
Zidanje sv. Jožefa v Gabisu	49
Apostolski vikar škof Vogt, P. Munsch, P. Streicher in brat Ludvik	57
Pogled na malo semenišče za domačine v Bukalassi	65
Otroci (takozvani izrodki) iz misijona Mhonda	71
Jakob, katehist, pripoveduje svojim rojakom o Evropi	78
A zame je bilo veselje gledati mesec na vzhodu	79
Skupina seminaristov iz Gabun	81
Pogreb poganke iz kraljevega rodu Calabar	84
Da, kokoši; one imajo pri belokožcih svoje hiše	93
P. Zappa, apostolski prefekt na Slonovi obali in katehist Jakob	109
„Smejati sem se pa le moral, da še žive takšni ljudje na svetu, ki v svojih velikanskih nasadih samo cvetlice sadijo“	111
Monsgr. Hanlon, apostolski vikar na Zgornjem Nilu	116
Slon „Fritz“ kot vprežna žival	122
P. Delmas iz reda Belih očetov poučuje katekizem	125
Vas Somali	129
Skupina iz Sakalavasa	131
Mlada Makoa, učenka sester v Majungi (Madagaskar)	133
Novoporočenca iz rodu Hovas	135
Marijine družabnice iz misijona Jezusove družbe v Boromi [načelna slika].	
Trije kapucini-misijonarji z mladimi Somali	155
Cesta v misijonski vasi v Unyamwezi	161
Hiše Wanyamwezijcev	164
Stradajočim se delé jedila	177
Bela sestra uči krščanski nauk na prostem	189

O. Leder, C. S. Sp., poučuje katekizem (misijon v Bourouadou-u).

Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nast

ODMEV iz AFRIKE.

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: LJUBLJANA,
Frančiškanska ulica 8, I. n.

Stane za celo leto K 1.50.

Vsak prvi torek v mesecu da-
ruje eden vlač. misijonarjev v
Afriki eno sv. mašo za žive
in mrtve ude.

Imajo li misijoni pri zamorcih uspeh?

(P. Nikolaj Schönig, apostolski proprefekt, Togo, zahodna Afrika.)

Besede božjega Odrešenika: „Božje kraljestvo je podobno kvasu“ so se uresničile v vseh časih. Ko so v prvih stoletjih po Kr. Jezusove privrženice pobijali trumoma, tedaj bi gotovo ne veroval noben poganski, ošaben Rimljan in mogoče tudi ne omahljiv kristjan onega časa, da bo krščanstvo v kratkem času prekvasilo vso ljudsko množico tako, da bi se mogle poganske šege in navade najti samo še v knjigah! Ali niso naši poganski pradedje nasprotovali z vso njim lastno drznostjo in žilavostjo vsakemu poizkusu, vpeljati krščanski nauk? Pa vendar je potrebovalo samo nekaj stoletij, in ogromna množica ljudstva je bila prekvašena tako, da so še celo sosednji narodi dobivali kvas krščanske vere. In kakor je bilo v preteklih stoletjih, tako je tudi še dandanes. Krščanstvo sili dandanes mogočnejše kot prej v zmrzlo truplo poganstva ter ga bo ravnotako kot prej prekvasilo popolnoma. Ali more sploh drugače biti? Saj je vendar božji Zveličar besedo o kvasu izpregovoril povsem splošno, t. j. za vse čase, za vse narode. Pa, žalibog, vendar se še

najdejo ljudje, kristjani, ki nimajo samo krščanskega imena, ampak so tudi ohranili živo vero v srcu, da, celo v vrstah onih, ki so poklicani besedo božjega Zveličarja razlagati ljudstvu, se najdejo taki ljudje, ki sicer ne zanikujejo izrečno v besedah, ampak njihovo delovanje deloma nasprotuje besedam našega Odrešenika: „Božje kraljestvo je podobno kvasu.“

Pred šestimi leti, za časa mojega razvedrila v Evropi, sem imel priložnost opazovati to žalostno dejstvo. Nekega dne sem imel daljši pogovor z nekim gospodom, ki si je domišljeval, da je jako dobro podkovan na misijonskem polju. Ta je izrečno trdil, da se črno pleme gotovo ne izpreobrne h krščanstvu. Da, celo podlage manjka temu črnemu plemenu, da bi moglo sprejeti krščanstvo. Zatorej je škoda vsakega vinarja, kateri se žrtvuje za pokristjanjenje zamorcev. Za Kino in Japonsko bi še imel prej česa odveč in zato svetuje tudi ljudem, ki hočejo darovati miloščino za misijone med pogani, naj žrtvujejo za zadnje. Skušal sem ga seveda poučiti, pa zastonj; mislil je namreč ta gospod, da more vrednost misijonov med zamorci on bolje razsoditi kot pa jaz, ki sem že sedem let neprenehoma deloval med tem ljudstvom. Od tega pogovora sem je že preteklo več kot šest let in sedaj morem dotičnemu gospodu navesti še več in boljših dokazov, da delo in miloščina za zamorce nista izgubljena.

Kot prvi dokaz navajam tukaj statistiko zadnjih petih let iz Togo, kjer mi je odkazan misijonski delokrog.

	1904	1905	1906	1907	1908
1. Šole	61	74	90	144	174
2. Učenci in učenke	2416	2803	3717	5281	6278
3. Krsti	777	898	1208	1280	2875
4. Kristjani	2697	3299	4052	4813	6163
5. Katehumeni	1453	1786	2787	3858	5052
6. Sv. izpoved	5076	8292	13475	15391	18460
7. Sv. obhajilo	2593	3644	5833	7696	10220
8. Krščanski zakoni	20	38	56	75	129

Kako lep uspeh in kako izborna narašča število od leta do leta! Hoče li kdo trditi, da vedno večje in večje število letnih izpovedi in svetih obhajil ter sklenjenih zakonov ničesar ne dokazuje? Krsti seveda ne morejo biti vedno merilo, da se krščanska vera vedno bolj in bolj širi. Kdor pa noče sv. izpovedi, obhajil in zakonov pripoznati kot merilo za naraščaj krščanstva, temu pa sploh lahko meniničtebinič rečemo, da ne razume ničesar o dušeskrbju.

Nadalje mislim, da smem navesti nekaj dogodljev iz zadnjih let kot dokaz, da krščanska vera vedno globokejše korenine poganja in da nauk v poganstvu vedno širše kroge obsega.

Bilo je meseca rožnika l. 1908., ko pride moj učitelj W. C. iz Q. s prošnjo, da bi se potrudil k neki bolni ženi. To ženo, mi pravi, je že večkrat obiskal ter jo tudi nekaj poučil v krščanski veri; ker pa se boji, da kmalu umrje, jo je hotel krstiti. Pred nekaj dnevi je bila še voljna, pa prišli so malikovalci ter so jo popolnoma zmedli. Zdaj noče ničesar več slišati o krstu. Takoj se napotim k bolnici. Ležala je sama shujšana na postelji v svoji od dima zakajeni utici.

Ker ni bilo nikogar pri njej, mi je bilo mogoče pogajati se z njo, ne da bi me kdo motil. Po kratkem uvodu ji še enkrat nakratko razložim najpotrebnejše verske resnice, govorim ji o zadoščenju v nebesih ter ji opišem lepoto nebes, katere lahko doseže, če le hoče uporabiti sredstva, ki jih je postavil Bog. Bolnica prav zvesto posluša ter pravi zdajpazdaj: Enjo (dobro). Ko jo pa vprašam, želi li biti krščena, je odklonila, ker nočejo tega njene sestre, t. j. sorodniki. Žalosten se vrnem domov.

Nedaleč od mojega stanovanja pride za menoj mlad mož kakih 25 ali 30 let ter me prosi, da pridem k njegovi bolni materi. Takoj se zopet obrnem in nisem se malo čudil, ko me mož popelje k ravno tisti utici, od katere sem se bil ravnokar vrnil.

„Tukaj leži moja bolna mati,“ pravi mož, „krsti jo, kajti kmalu umrje.“ Čudno pogledam moža; nisem ga še videl niti pri službi božji, niti pri veronauku. „Prosim te, krsti vendar mojo mater,“ ponovi še enkrat, očitvidno je opazil moje strmenje. „Prav rad bi to storil,“ mu odgovorim, „pa ravnokar sem govoril z njo, pa ni voljna sprejeti sv. krsta.“ Sedaj sede sin k svoji materi, ji govori o Bogu, kako je dober ljudem in da dobre ljudi tudi vzame v nebesa, samo krstiti se morajo dati. Naj bi vsaj privolila v to.

Z napeto pozornostjo poslušam pogovor in pouk med materjo in sinom. Ko sin dokonča, mi da znamenje, rekoč: „Volo!“ („Zadovoljna je.“) Ko vprašam bolnico, je li to njena resna volja, mi odgovori, da hoče biti krščena, kajti sin ji je pravil, da je zanj dobro. Da sem prav rad to storil, mi ni treba še posebej čitatelju poročati.

Kako je vendar prišel ta mož k spoznanju Boga in k prepričanju o potrebi sv. krsta, ko vendar, kakor že omenjeno, niti službe božje, niti krščanskega nauka ni obiskoval. Zanimalo me je to vprašanje ter ga povprašam, ko sva se

vračala domov, kamor me je prav rad spremljal, ker sem krstil njegovo mater: „Si li že prej obiskoval šolo?“ „Nisem,“ mi odgovori. „Pa si vendar zahajal h krščanskemu nauku?“ „Nisem,“ mi odgovori, „največ časa prebijem na svojem posestvu; pa Danijel A. in Pij Getsu sta moja prijatelja, in ta dva sta mi včasih pripovedovala o krščanskem nauku in čitala svetopisemske zgodbe, in tedaj smo se pogovarjali o tem.“ „Ali bi tudi ti ne postal kristjan?“ ga vprašam zopet. „Seveda, prav gotovo, preden umrjem, se dam krstiti.“

Tako prešinja krščanski nauk polagoma poganstvo. Še en prigodek, ki ga je doživel pred nekaj meseci P. W., izpričuje isto veselo resnico.

„Nekega dne, ko sem se ravno mudil v vasi K,“ mi pripoveduje pater, „me pokliče prileten mož k svojemu bolnemu otroku. Obraz komaj štiri leta stare deklice je že hudo razjedel rak, tako da ni bilo nobenega upanja za ozdravitev. Zatorej pravim očetu kar naravnost: ‚Jako žal mi je za otroka, zdravila mu sicer morem dati, umrje pa vendar!‘ — ‚To je ravno, radi česar sem te poklical,‘ pravi mož, ‚otrok umrje, zato ga moreš krstiti.‘ Jaz sem se začudil,“ mi pravi pater, „kajti mož in vsa njegova družina je bila poganska in nihče še ni zahajal doslej k izpraševalnemu nauku. Gotovo so ti ljudje od kristjanov slišali o vrednosti sv. krsta. Ganjen in poln veselja,“ tako nadaljuje pater, „krstim ubogega otroka, ki bo kmalu svojega Stvarnika gledal od obličja do obličja ter prosil za razsvetljenje svojih sorodnikov.“

Tako se torej uresničuje tudi v daljni deželi Togo beseda Gospodova: „Nebeško kraljestvo je podobno kvasu.“ *

Ali ne bi vendar, dragi čitatelj, pomagal, da bi se še hitreje kot doslej to kvasenje izvrševalo?

Apostolski vikarijat Francoska Guinea.

O. Mihael Lecler iz reda očetov sv. Duha piše iz Bourouadoua na našo gospo generalno voditeljico sledeče pismo:

Vaše blagorodje!

Hvaležnega srca Vam naznanjam, da sem prejel Vaše pismo od 20. vel. srpana, potem listino krstnih imen, potrdila in zlasti velikodušne darove, ki so se podelili po posredo-

* Podobno se glase poročila iz drugih misijonskih pokrajin.

vanju Klaverjeve družbe misijonu v Bourouadouu. Osebe, ki so napisale imena za deklice, bi prav pristrčno prosil, da mnogo molijo v ta namen, da bi prihodnje leto že lahko nekatere krstili. Za sedaj nam neka težava ovira, da včasih skoro popolnoma onemogočuje krščevanje mnogih otrok. Tukaj je namreč navada, da dekleta že v zgodnji mladosti, včasih kar po rojstvu, obljublajo mnogoženstvu udanim možem, ki dajejo staršem vsako leto malo vsoto kot kupno ceno za deklico. Uboga deklica se na ta način proda in ko doraste za možitev, pride, če hoče ali noče, v moževo oblast. Med 50, ki redno obiskujejo pouk iz katekizma in so že precej napredovale, je mnogo takih, ki so že obljubljene in se morajo v dveh ali treh letih izročiti možem.

Kar se tiče mlajših, ki še niso obljubljene — njihovo število je zelo majhno —, moramo dobiti, preden jih pustimo h krstu, od njihovih staršev zagotovilo, da glede možitve deklic ničesar ne ukrenejo brez našega nasveta. Način omožitve določujejo samo starši; deklice same ne vpraša nihče in se mora vdati temu, ki si jo je izvolil že kot malega otroka in plačal staršem vsoto denarja, ki znaša približno 140—220 kron. Razlika v starosti je včasih neumevno velika; 60—65 let star mož vzame v zakon deklico 16—18 let. Nikdar se ne zgodi, da bi se deklica protivila ali vsaj brani. Kajti če bi se uprla, bi gotovo zastrupil njo samo ali katerega njenih sorodnikov prijatelj ali sorodnik moža, ki ga ni hotela vzeti v zakon. Nihče prej ne ve, koga doleti zastrupljenje. Strup namešajo v hrano ali pijačo, nekdo izmed njegovih sorodnikov prevzame vlogo posredovalca, da bi odvrnil vsak sum. Oseba, ki je pojedla strup, kmalu zboli, izgubi tek za jed, se suši od dne do dne, dokler se ne posuši popolnoma in umrje brez vidnih znakov bolezni.

Med različnimi bolniki, ki sem jih do sedaj zdravil, sem našel več slučajev te bolezni. Ker sem večkrat očitno pokazal stud nad tem dejanjem, se že ta grda navada malo opušča, ali strah pred zastrupljenjem bo še dolgo časa pripravljal stališču deklic težkoče. Mi pa ne izgubimo zupanja in neprestano poudarjamo pri pouku, da ti pogoji božjim postavam nasprotujejo in da lahko v tem oziru deklice brez greha proti volji staršev ravnajo. Pa tudi tukaj je začetek zelo težek. Kakor hitro pa se ena srčno upre, ji bo tudi več drugih sledilo.

To je vzrok, gospa grofica, da prosim osebe, ki so naznanile imena deklic, naj molijo, da bi Bog podelil našim deklicam milost stanovitnosti in možnost stopiti v katoliško Cerkev. Mislim, da marsikatera hrepeni po tem, pa se preveč

boji zastrupljenja in smrti. Kako bi nas veselilo, če bi Vam pri pošiljatvi potrdil lahko javili, da se je ta ali ona dala krstiti, da je premagala vse ovire in se bo kmalu lahko možila in ustanovila krščansko rodbino. Bog edini jim lahko da potrebno razsodnost in moč, on sam lahko izpremeni ves položaj; kar je v naši moči, hočemo vse storiti, prosimo pa tudi botre prav prisrčno, da nam pomagajo z molitvami.

Naši dečki prihajajo vedno v večjem številu in ne pozabijo nikdar priti k službi božji. Fotografije, ki sem jih pismu priložil, Vam kažejo, kako jaz in moji sobratje poučujemo v nedeljo po kratki pobožnosti, ki sledi sv. maši,

Poglavarji iz vasij misijona Bourouadou (Francoska Guinea).

katekizem. Otroke in mladino smo razdelili v tri oddelke in jim razlagamo s pomočjo naslikanega katekizma to, kar so se prej med tednom naučili, ali one podobe, ki se ozirajo na njihov položaj in razmere. Te razlage jim precej ugajajo in si tudi lažje zapomnijo glavne nauke katekizma.

Vsako nedeljo jih pride veliko število, ob velikih praznikih pa jih je še več, ker so zastopane tudi oddaljene vasi. Ti imajo do misijona 12 do 14 km, zato jim tudi prizanašamo, razentega so še pozneje vstopili ko drugi. Dosedaj si še ne upajo zoperstavljeni se, če jih hočejo starši doma zadržati, zlasti ker nekatera dela ne morejo starejši ljudje namesto njih opravljati, n. pr. ob setvi in žetvi od-

ganjati ptice od polja. Tukaj je zares potrebno, da je človek ves dan na polju, če hoče kaj žeti; celi roji majhnih ptičev priletijo na posejani ali že zreli riž in uničijo vse. Glavno delo otrok skoz večji del leta je tedaj odganjanje ptičev, in starši, ki še niso popolnoma na naši strani, bi bili zelo razžaljeni, če bi morali namesto otrok stražiti polja. Vasi pa, ki so že od nekdanj prijazne misijonom, pustijo, da, celo pošiljajo svoje otroke k pouku in opravljajo radi njihov posel na polju. Polagoma, upamo, jih bodo tudi drugi posnemali.

Druga podoba Vam kaže sestanek vaških poglavarjev v misijonu. Po navadi jih pokličemo določenega dne skupaj, da jim izrazimo svoje želje. Kakor na Francoskem, tako se tudi v francoskih naselbinah praznuje 14. julij pri gosposki zelo svečano. Da bi bili naši poglavarji dostojno okrašeni, jim podarimo vsako leto pred tem dnevom dolgo pisano oblačilo in ravnotak klobuk. V teh znamenjih njihovega dostojanstva sem jih postavil pred fotografični aparat. Manjka jih pet in tudi navzoči se niso vedli spretno; v odločilnem trenutku so se nekateri zganili. To vsakoletno darilo nas sicer precej stane, pa je vendar najboljšo sredstvo, da si pridobimo njihovo ljubezen in naklonjenost. Saj pa tudi pravijo vsako leto, ko gredo k slavnosti, da „očetje“ bolj skrbijo zanje ko okrožni glavar in se še s posebnim ponosom bahajo pred drugimi glavarji.

Iz Britanske vzhodne Afrike.

Bela sestra (Sr. Restituta) nam piše iz katoliškega misijona v Mangu u Britanski vzhodni Afriki sledeče:

Nekaj mesecev sem dobivamo redno „Odmiev“ in „Malo afriško knjižnico“. Pošilja se nam, kakor sem včeraj spoznala, iz Rima. To mi da povod, da se obrnem na Vas, visokorodna gospa grofica, da Vas zahvalim za pošiljatev in seznanim s tukajšnjim novim misijonom, ki ga priporočim Vaši milosti.

Da, „nov“ je v pravem pomenu besede: ne samo zavoljo tega, ker smo še zelo malo časa tukaj, ampak tudi zato, ker je Britanska vzhodna Afrika za nas nova dežela in ker je to prva tukaj ustanovljena postaja. „Novo“ je ljudstvo, ki ga hočemo izpreobrniti — imenuje se Kikuju. Popolnoma je še pogansko razen nekaterih nanovo izpreobrnjenih v Kijambi, 30 angleških milj odtod, in nekaj otrok, ki so bili krščeni ob Veliki noči na

misijonu veleč. očetov sv. Duha — ti so tudi naši dušni pastirji — ki so se naselili približno 5 km od nas. „Nov“ je tudi način, kako mislimo vzdrževati misijon, ki se je ustanovil na stroške naše materinske hiše: — z delom svojih rok.

Od angleške vlade smo si najele precej velik kos zemlje, ki smo ga začele obdelovati; leži namreč v popolnoma divjem kraju, 36 angleških milj od Nairobija, najbližje evropske naselbine. Razen različnih vrtnih in poljskih pridelkov sadimo tudi kavovec, da si pripravimo potrebno hrano.

Delo je pa tudi najboljše sredstvo, da pridemo z domačini v dotiko. Kikuju so primeroma še precej delavni in gredo radi delat, da si kaj prislužijo. Iz bližnjih vasi, ki jih je lepo število, prihajajo zdaj ti, zdaj oni z ženami in otroci vred. V poldrugem letu smo imele vsak dan, da, skoro vsako uro priliko jim izkazovati različne dobrote in si pridobivati njih naklonjenost in zaupljivost. Izvrševale smo nalogo Janeza Krstnika: pripravljale smo pot Gospodu. Ali so pa tudi pota dosti uglajena, da bi se jim oznanjeval prihod Gospodov? Že nekaj mesecev poučujem prostovoljno, danes pa sem pričela splošni pouk, h kateremu sem vse povabila, zlasti pa delavce — in res, prišli so vsi. Najprej sem jih učila moliti, nihče me ni motil; potem sem jim razlagala prvo poglavje katekizma — vsi so zvesto poslušali. Pri ponavljanju sem stavila nekatera vprašanja, odgovori so bili boječi, pa pravilni, pokazali so, da so me razumeli. Samo eden mi je odgovoril na vprašanje, kdo je Bog: „Bog je Muzungu“ (t. j. Evropejec) in neki drug je imenoval pri naštevanju oseb presv. Trojice za očetom mater.

Pri drugem ponavljanju sem vprašala vse po vrsti. Nihče ni prišel v zadrego. Pri vprašanju: „Kdo je Bog?“ — „Stvarnik vseh reči na nebu in na zemlji“ so še mnogi dostavili: „in krav“. Te so jim namreč najdražja stvar na zemlji. Kakor vidim, se je njihovo srce že vnelo za Boga, ker ga smatrajo kot stvarnika njihovega največjega bogastva. Potem so nadaljevali: „Gospod vseh ljudi“ — in „Kikuju-ov“ so nekateri hitro pridjali. Čim dalje so odgovarjali, tem živahnejši so bili. Nikakor se niso držali mojega besedila, ampak vsak je skušal, da se izrazi s pomočjo živahnih kretenj na nov način. Na vprašanje: „Zakaj ne moremo Boga videti?“ so odgovarjali: „Ker je čisti duh, ker nima telesa, sploh ni-i-i-ičesar (pri tem so povzdignili „i“ zelo visoko), kar bi lahko videli.“

„Kje je Bog?“ — „On je gori, spodaj, on je pri Kikuju, pri Azungu (Evropejcih), on je v gozdu tam spodaj in v vasi tam zgoraj, vse povsod, nikjer ni kraja, kjer bi ga ne bilo.“ In tako so nadaljevali med živahnimi kretnjami. Vsak se je trudil, da bi prekosal drugega v izrazu in v kretnjah in kaj novega

povedal. Pri vsem tem pa je vladala velika resnost in stremljenje, da bi vsak napravil dobro. Z uspehom prve učne ure sem lahko bila zadovoljna. Kar se žen tiče, ki jih poučuje druga sestra, so sicer manj živahne, pa vendar dobre volje.

Vobče pa jim to, kar jih učimo, ni popolnoma neznano. Tisti namreč, ki so se udeleževali prej omenjega prostovoljnega pouka, so v svoji veliki gorečnosti to, kar so slišali v šoli, raznesli daleč naokoli, in večkrat se moramo čuditi, ko slišimo zdaj od teh, zdaj od onih. Iz tega, kar so slišali, so celo izvajali zaključke in so stavili vprašanja, kakor: „Če smemo po božji postavi imeti samo eno ženo – kaj pa naj začnemo, če ta umrje? Smemo si potem drugo vzeti?“ Seveda, sem jim pritrdila, kar je očitvidno zelo pomirilo njihova srca. Iz tega vidimo, da imajo resne namene. Vedo pa že pouk tudi dostojno uvaževati. Neki majhen, osemletni deček je rekel enkrat svoji sestri, s katero je skupaj delal: „Bjodjo (t. j. babica, to sem namreč jaz), bjodjo je dobra, ker polaga v glave Kikuju-ov besedo božjo.“

Polne zaupanja smo se lotile izpreobračanja tega dobrega „zločinskega“ ljudstva (Kikuju so namreč daleč naokoli razvpiti kot tatovi in – moram žalibog priznati – se jih zares ni po krivici prijelo to ime); vemo pa, da se nam bo boriti z mnogimi ovirami in težavami, zlasti še tedaj, ko začne delovati milost božja. Prosim tedaj, da bi nas podpirali z molitvijo Vi, visokorodna gospa grofica, kakor tudi vsi drugi udje in podporniki družbe. Tudi za gmotno pomoč se prav živo priporočam.

Dosedaj smo zdravile bolnike v lekarnici za ubožce, ob posebnih priložnostih smo jih obiskavale tudi po vaseh in preskrbovale siromake po cele dneve in tedne. Sedaj pa je treba, da se pomaknemo en korak naprej in ustanovimo stalno zavetišče za bolnike, t. j. malo bolnišnico. Ali bi hoteli biti, visokorodna gospa grofica, temu podjetju botra in nam olajšali veliko skrb s potrebno vsoto denarja? Kako rade bi bolnišnico priporočile varstvu sv. Petra Klaverja, ki je bil ubožcem in bolnikom vselej rešilen angel in ki bo naše uboge Kikuju tudi duševno pripeljal na pravo pot. — Božični prazniki, ko najdejo trpeči olajšavo, reveži pomoč, so blizu – prepričana sem, da tudi moja prošnja ne bo zastonj. Naša bodoča bolnišnica ne bo nikaka palača, kajti celo naš Odrešenik stanuje tukaj pod slamnato streho ilovnate bajte; pa tudi to je treba staviti in z vsemi potrebšččinami preskrbovati in – koliko še stane oskrbovanje bolnikov! Prosim tedaj prav iskreno v imenu Santo Bambino-a in njegovega najvdanejšega služabnika sv. Petra Klaverja.

Prvi gojenec misijonske hiše

oblatov sv. Frančiška Saleškega v Schmiedingu — misijonski otrok družbe sv. Petra Klaverja.

Mlad oblat sv. Frančiška Saleškega, ki je bil 18. kimavca v Rimu v lateranski baziliki posvečen v mašnika, piše s hvaležnim srcem udu družbe sv. Petra Klaverja sledeče pismo, katerega ne bode čital naš čitatelj brez ginjenja.

Albano, dne 4. kimavca 1909.

Visokospoštovana gospa voditeljica!

Najprisrčnejša hvaležnost me veže, Vam, čislana gospa voditeljica, kot moji najboljši dobrotnici sporočiti veselo vest, da bodem 18. kimavca tega leta posvečen v duhovnika.

Pred sedmimi leti sem imel srečo, da ste me poslali k oblatom, za kar Vam ostanem vedno hvaležen. Vi ste bili zame angel varuh, ki mi je kazal pot, katerega mi je določila božja previdnost. V tej majhni, mladi družbi, katero ljubim z dušo in telesom, sem se učil ljubiti Zveličarja ter se mu vsega darovati. Prav srečnega in zadovoljnega se počutim, ker sem postal sin sv. Frančiška Saleškega, katerega duh je tako primeren današnjemu času.

Moja gorečnost še se ni ohladila, samo jasnejša in čistejša je postala. Spoznal sem, da obstoji največja žrtev v tem, da se podvržemo volji božji. Nikdar še se nisem odpovedal svojemu idealu, postati goreč apostol. Bogaljubeči duhovniki so moje nagnjenje in značilne lastnosti pospeševali in Zveličar mi je dal čudadelno osebo, našo prečastito mater Marie de Sales Chappnis, za učiteljico in vodnico, da lahko postanem apostol ljubezni Zveličarjeve.

Lahko ste prepričani, cenjena gospa voditeljica, da se Vas bodem večkrat spominjal v svojih molitvah iz hvaležnosti. Sedaj pa, ko sem tako blizu svojemu cilju, Vas ne morem drugače zahvaliti, ko samo pismeno. Za Vas hočem moliti, ko bodem ležal na tlaku častite bazilike sv. Janeza Lateranskega, ko bodo vse svetnike nebes klicali na pomoč zame. Vas hočem posebno priporočati Zveličarju pri moji prvi sv. maši. Ko pa bodo moje roke s svetim oljem maziljene z namenom, da se dotikajo pri daritvi sv. maše Odrešenika, tedaj mi dovolite, da Vam v duhu položim roke na glavo, ter Vam podelim novomašniški blagoslov. Pa s tem še ne jenja moja hvaležnost. Vse svoje življenje se bodem spominjal svoje dobrotnice, ki me je tako lepo vodila k mojemu poklicu ter se bode kakor zlata nit blestela moja hvaležnost do Vas vse moje življenje ter me vedno in vedno izpodbujala h goreči molitvi.

Kako srečen in zadovoljen bi vendar bil, ko bi Vam mogel prinesiti prvi novomašniški blagoslov na svojem potovanju

na Dunaj, pa okoliščine ne dopuščajo, ker moram ostati še eno leto v Rimu, da dokončam svoje študije.

Kot prvi gojenec misijonske hiše oblatov v Schmiedingu hočem vsej družbi sv. Petra Klaverja izprostiti blagoslova. Da bi iz onega vzgojevališča, katerega tudi gmotno podpira družba, prišlo mnogo vnetih oblatov ter bi tako božje kraljestvo na zemlji razširjali.

Kratka misijonska poročila.

Iz Kibošo v Kilimandšaro piše sestra Dragocene krvi: „To leto je bilo proti pričakovanju izvanredno veliko novokrščencev. Otroci, deklice, mladeniči, omoženi in posebno starčki, vse hoče biti krščeno. Toda odkod naj vzamemo blaga za obleko tolikim krščencem in prvoobhajancem.“ — Naš prezvišeni škof nam je zapovedal, na praznik Rešnjega Telesa obhajati prvič procesijo. Toda kako, nimamo zastav, neba, niti sredstev, da bi to napravili.

Nova misijonska postaja v Mzondo. (Severna Rodezija.) Preč. o. Apel D. J. namerava v tej deželi ustanoviti misijonsko postajo, 18 ali 20 km oddaljeno od vsakega človeškega bivališča. To podjetje sta začela približno že pred 15 leti oo. Boos in Meyer. Ker pa sta začela na nezdravem kraju, umrla sta kmalu za mrzlico-malarijo. Nova lega obeta biti boljša. Zamorci zidajo ravno tri koče misijonarjem, ki naj bi jih učili spoznavati pravega Boga. Dvanajst ali štirinajst milj odtod leži misijonska postaja Driefontain.

Bolezen dremavost v Ugandi. O. Burus iz Jožefove misijonske družbe, kateri je dobil naročilo, obiskati bolne na tej boleznini na severnih otokih jezera Viktorija-Njanza in tudi druge kristjane, piše: „Bolezen še sicer ni popolnoma odnehala, vendar je že manj bolnikov, najbrž, ker je že njen vzrok znan in se je torej skrbno varujejo. Kakor že znano,

se razširja ta grozna kuga po muhi imenovani „Tsetse“ (glossina palpalis). Po njenem piku se prenese strup od bolne osebe na zdravo. — O. Burus nam je poslal eno takšno muho. Izgleda ravno tako kakor navadna hišna muha. — Viktorijata Uganda šteje po zadnjem letnem štetju 11.230 katehumenov in 19.089 kristjanov, na katere pride 69.984 izpovedi, 70.644 sv. obhajil v letu 1908.

Potres v Kamerunu. 4000 metrov visoki Kamerunski hrib, ki je začel 26. in 27. mal. travna na petih ali sedmih mestih bljuvati ogenj in lavo, še vedno deluje. 31. vel. travna je bil baje zopet močen sunek, odkar še huje bljuje. Misijonarji so ostali na angelskem hribu, v Viktoriji in Einsiedeln. Sestre pa so bežale z zapuščenkami v Dualo.

Assaba. Sestra Cadagnera pripoveduje, da je prejelo na Rešnjega Telesa dan čez 200 zamorcev sv. obhajilo; procesije se je udeležilo čez 500 ljudi. Ta misijonska postaja pa je zelo uboga. Zvon imajo na drevesu, mašnih oblačil nimajo; hiša za zapuščene je veliko premajhna; niti vodnjaka ni za deževnico, katero rabijo za kuho in pijačo. Vkljub vsej sili hočejo misijonarji iz Lijona ustanoviti novo postajo v Utabi, v mestu s 15.000 prebivalci, ki leži tri dni hoda od Asbesa, kjer se še nikdar ni oznanjeval evangelij.

Zapiski družbe sv. Petra Klaverja.

Rim. 22. kimavca. Nj. milost škof Vieter iz kongregacije Pallotincev, apostolski vikar v Kamerunu, ki je bival za časa generalnega kapitlja in volitev generala njegove kongregacije v Rimu, je hotel obiskati našo častito gospo generalno voditeljico, a je žalibog še ni našel doma. Nj. škofovsko milost nam pripoveduje mnogo tolažilnega in lepega o napredku njegovega misijona.

4. vinotoka. Nj. milost prevz. škof iz Osnabrücka dr. Hubert Voss, ki se je udeležil nemškega romanja v Rim, je hotel obiskati našo čast. generalno voditeljico. Prevzvišeni obžaluje, da je ni našel doma in nam je pogosto naročal, jo srčno pozdraviti.

Podružnica Bozen. 26. kimavca ob 4. uri je bilo tukaj zborovanje podpornikov naše družbe; govorila je naša gospa glavna voditeljica. Čeravno se ni pri nas mudila dalje ko štiri dni, je vendar napolnila bozenski odbor z novim navdušenjem do dela.

Augsburg. Od 4. do 6. vinotoka je priredila družba sv. Petra Klaverja v umetnoobrtniški delavnici M. C. Behra krasno razstavo mašne oprave, ki je privabila mnogo občinstva. Zanimanje je bilo splošno, tako, da lahko gledajo prirediteljice razstave zadovoljnega srca na praktične uspehe, ki so jih dosegle v prid našim podporam za afriške misijone.

Podružnica Monakovo. 10. vinotoka se je vršilo tukaj v prostorih podružnične pisarne prvo letošnje zborovanje eksternistov.

Katonda alitubêra.

Črtica iz misijonskih potovanj škofa **Streicherja**, apostolskega vikarja v severni Nijanzi.

I.

Od očeta prodana.

Muko muzira, junakinja naše pripovedi, je živela v vasi Vocemba, v deželi Kinakulaja. Izgubivši že v zgodnji mladosti svojo mater, je rasla le pod očetovim nadzorstvom med svojimi precej številnimi brati in sestrami, razvijajoča se v veselo in čilo deklico.

Prigodi se, da pride nekega dne poglavar vasi, po imenu Muzambva, k njenemu očetu. Ob tej priliki vidi pri-

bližno dvanajst let staro Muko muziro sedeti na dvorišču. Osupnjen radi njene miline, pase nekaj časa svoje oči na njenem milem pogledu. Nato, vstopivši v kočo, naznani očetu brez vseh ovinkov, da hoče kupiti njegovo hčerko; naj mu torej pove, koliko da zahteva zanjo.

Oče se brani te prodaje, češ, da je še premlada, prosi ga, da naj pride čez nekoliko let.

Poglavar pa, ki je že itak imel sedem žen, noče nikakor pustiti tega plena. Čez nekoliko dni pride torej zopet k očetu ter ga sili z grožnjami skleniti kupčijo. Tukaj v Afriki, v poganski deželi, kakor Unioro, ve vsakdo le predobro, da pač nikakor ni dolga pot od grožnje do izvršitve. Strupenih sredstev je pač toliko na razpolago, da se vsakdo lahko v malo urah iznebi neljubega soseda. Strah pred takšno usodo prisili torej očeta, da proda svojo hčerko za 10.000 kaurov (majhne školjke, katere se rabijo mesto denarja), katero vsoto mu poglavar izplača drugi dan.

In Muko muzira? Naj je še tako majhna in mlada, vendar čuti, da je sedaj konec njene brezskrbne prostosti, posebno še, ker je predobro poznala usodo nekaterih nekdanjih tovarišic, ki so bile enako prodane kakor ona.

Poizkušali so jo sicer tolažiti, češ, saj ostane v rojstni vasi, da bode, popolnoma prosta, lahko obiskovala očeta itd. Toda ona je bila prepričana, da bode vkljub temu le sužnja; tudi ni njen bodoči gospodar, Muzambva, veljal za mirnega človeka, ampak v vsej okolici so ga poznali kot neizprosnega samosilnika.

Deklica je bridko jokala in prosila srčno očeta, naj jo obdrži pri sebi. A v vsej Kinakulaji se še ni zgodilo, da bi se oče posvetoval s hčerko zastran njene prodaje ali možitve. V trenutku torej primejo Muko in jo odneso. Preden se zave, bila je že v zapovedovalčevi hiši, ki ji gotovo, dasi ravno večja, ni mogla nadomestiti očetove kočice!

II.

Nova gospa. Gostje.

Naslednji dan odločijo našo Muko za sužnjo Mukiali (tako se imenuje najstarejša poglavarjeva žena).

K sreči za našo malo deklico Mukiala nikakor ni bila huda žena, kakor se bomo sami prepričali; nasprotno, bila je pohlevna, priljudnega značaja. Od svoje male sužnje ni zahtevala nobenih drugih opravil, kakor takšnih, ki jih more opravljati otrok.

Muko muzira se sčasoma privadi svojemu položaju z razločkom, da ni bivala-več v očetovi hiši. Zato pa sme

večkrat obiskati očeta; po več mesecih ji ni bilo to nobenkrat zabranjeno. Tako je minilo prvo leto med opravljanjem istih opravil, ki jih je zahtevala od nje njena gospa.

Muko muzira je ljubila svojo gospo s pravo ljubeznijo služabnika; čeravno ni bilo med obema materinskega razmerja, vendar je tudi Mukiala kazala napram deklici svojo ljubezen s tem, da ji je dajala majhne nagrade in tudi druge enake ugodnosti.

Ali zakaj pa je Mukiala ravnala tako velikodušno z njo? Je li bila to njena naravna dobrina? Mogoče je izvirala tudi iz nadnaravnega vrelca. Naša mala še pač ni bila toliko učena, da bi bila pretresovala zvezo med vzrokom in učinkom. Živela je kakor vsi otroci njene starosti, posebno še kakor vsi majhni črnci, brez vsega smotra, ne meneč se, kaj da bode jutri. Kljub temu je vendar na Mukiali takoj prve dni svojega bivanja zapazila nekaj, česar poprej nikdar in videla v očetovi hiši. Od časa do časa je Mukiala namreč zamišljena obmolknila, poklekovala kakor bi hotela pozdraviti kakšno njej nevidno osebo. Nato se je prijela za čelo, pritislila nato roko na prsi in potem na obe rami, medtem pa je tiho govorila s seboj. Kaj naj vendar to pomeni? Muko muzira bi pač bila rada povprašala, a bala se je ukora in zmerjanja, češ, da se vmešava v stvari, ki so zanjo popolnoma brezpomembne.

Črez nekaj časa prideta dve ženi iz bližnje vasi k Mukiali. V sobi, ki je bila obenem kuhinja, se vsedejo vse tri in medtem, ko kroži pipa naokoli med njimi, se pogovarjajo nekaj v jeziku, naši neučeni „Banioro“ skoro popolnoma neznanem. Dozdeva se ji celo, da tudi Mukiala ni popolnoma zmožna tega jezika, kajti pogosto kaj vprašuje, na kar ji morata onidve vse ponavljati. Mogoče, da je to jezik Rugandov, katerega je Muko sicer malo razumela, a ji je vendar pomen njihove govorice tuj in nerazumljiv. Medtem opravlja svoj posel v kuhinji, pripravljajoč opoldansko kosilo.

V prihodnje zapazi naša Muko, kako da se vedno ti obiski množijo, vsak dan, da, celo večkrat na dan. Tudi postaja Mukiala vedno bolj molčeča, zatopljena v tihe samogovore. To je bilo vendar čudno, zelo čudno!

III.

Srečna katehumenka.

Nekega dne pokliče Mukiala proti navadi zgodaj Muko, ji da razna povelja za ves dan, češ, da gre na obisk v bližnjo vas, odkoder se vrne šele zvečer. Nato si obleče najboljše

oblačilo, ogrnivša se še povrhu z najlepšim lubugo (suknjo iz drevesne skorje). Toda to ni nič posebnega za Muko. Ni li vse v redu, da si vsakdo, ako gre obiskavat imenitnike, obleče najlepše oblačilo? Če je to navadno vsepovsod v Evropi, zakaj bi si kaj takšnega ne smeli dovoliti naši Bagandas in Banioros? Samo to je bila uganka za deklco, zakaj da ji ni potreba nesti za gospo mreže in dežnika.

Na večer tega pomenljivega dneva sedi Muko popolnoma sama v kuhinji, pazi na večerjo, ki se šele kuha v loncu; popravlja ogenj, da se veselo vzdiguje plamen, kakor bi hotel žerjavici našteti sto lepih zanimivosti in skrivnosti.

Naenkrat jo vznemirijo glasni in veseli glasovi. Je li to Mukiala? Da, že se bližajo koraki zapovedovalke; preden more Muko vstati ter skledo dejati iz rok, že stoji Mukiala na pragu vesela, srečna. Z bistrim pogledom pregleda hitro koč, kakor da bi se hotela prepričati, če je vse v redu, na kar vstopi, spremljana od obeh nam znanih žen. Mala Muko pozdravi gospo, ki ji, veselo se smehljaje proti navedi, odzdravi.

Toda koliko začudenje, ko Mukiala še pristavi: „Otrok moj, ne vidiš li, kako da sem danes vesela in srečna? In ti mi niti ne častitaš? Me ne objameš? Me li ne ljubiš več, mene, svoje matere?“ . . . Veselje, sreča, objem! takšne besede so bile ubogi sužnji že dolgo, dolgo tuje; — njena mati? Ni bila že dolgo časa mrtva? Resnica je sicer, da je bila Mukiala ž njo vedno prijazna, a bila je la njena zapovedovalka, a ne mati. Kako si naj torej upa objeti jo kakor otrok svojo mater, ona, uboga sužnja? To bi bilo zanjo preveč časti!

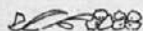
Toda sedaj na povelje Mukiale same se zbudi v njenem majhnem srcu dolgo speče čuvstvo, s solzami veselja v očeh se ovije okoli vratu dobrotljive gospe. Tu zapazi sedaj nekaj na njenem vratu, česar še prej ni videla nikoli; svetinjo, lepo, novo, svetlo svetinjo na beli vrveci, kakor jih je že tolikokrat videla na prsih onih majhnih deklic, katere imenujejo „bazomi“ (molilke), s katerimi pa ji je bilo prepovedano igrati se. Je li ta svetinja tako osrečevala Mukialo? Kaj se je pač zgodilo?

Nič posebnega. Ves prigodek je v kratkih besedah ta-le: Misijonski oče od Ljube Gospe de la Garde je prišel v sosednjo vas od Vocembe za dušnega pastirja ondrotnim kristjanom. Vsled tega poročila je prihitelo veliko katehumenov skupaj, da bi se pripravljali na sv. krst. Med temi je bila tudi Mukiala, katera je, kakor smo videli, že dolgo časa molila. S svojima spremljevalkama se je podala tjakaj,

da bi se dala izkušati. Izkušnjo je dobro prestala in v znamenje njenega sprejema ji je dal oče svetinjo Brezmadežnega spočetja.

Medtem ko Mukiala to pripoveduje, posluša napeto naša mala, zroča vedno na blestečo se svetinjo; nato si dovoli celo vzeti jo v roko in si jo ogledati od vseh strani. O, kako je vendar lepa! če bi si jo smela le enkrat obesiti okoli vratu; naenkrat se ji zdi njen vrat, njene prsi tako prazne, česar prej ni zapazila nikdar. Gotovo bi svetinjica na beli vrivici njej tako dobro pristojala kakor njeni gospe; a te misli so preošabne; zadovoljna je, da jo sme le naskrivnem opazovati.

Od tega dne se je izpremenilo popolnoma življenje obeh, gospe in sužnje. Mukiala je veselo opravljala svoja dela, dočim je sužnji izginilo vse veselje. Vedno hodi zamišljena okoli, oči vprte vedno na svetinjo Brezmadežne Device.

Opomin glede miloščine na praznik sv. Treh kraljev 6. prosinca.

Usojamo se, da že sedaj spomnimo našo veleč. duhovščino in druge naše bralce na miloščino, ki se pobira po odredbi sv. očeta Leona XIII. na praznik sv. Treh kraljev v prid ubogim afriškim sužnjem. Naj bi tudi letos vsi obilno darovali za svoje črne brate, da bo imel kardinal-prefekt propagande, kateremu se neposredno pošlje nabrani denar, prav veliko veselje nad bogatim obdarovanjem različnih misijonskih družb v Afriki!

Popolni odpustek

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca prosinca.

Dne 6. prosinca, na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.